

og for sig i Længden er det fornuftigste, er jeg ikke i Tvivl om. Og det er nu det mærkelige, efter min Formening, at det just er de Herrer, der sammen med min ærede Sidemand (Bluhme) forsvare det, som han kalder „det fra Fædrene nedarvede“. Det er just dem, der forsvare det, det er just dem, der ville have, at alt skal gaa i den gamle Gænge og ere misfornøjede med, hvad der naturlig fremkommer, eftersom Udviklingen gaar fremad. Der kommer en Udvikling, som generer paa mange Punkter, og som kan være dyr, men i Længden vil den være til Fordel for hele Befolkningen. Jeg er derfor fuldstændig enig med den ærede Minister i, at de store Kommuner ere langt at foretrække for de smaa, men, som sagt, det er ikke i Diskussion derom, at jeg har tænkt at blande mig. Hvad jeg tillader mig at gøre den ærede Forslagsstiller af den motiverede Dagsorden opmærksom paa, er, at det høje Folketing, hvis det vedtager denne Dagsorden, virkelig gaar videre, end jeg tror, at det efter nogen Tids Forløb ret vel kan billige at have ladet sig bevæge til at gaa med til; thi det er i Virkeligheden ikke en Misbilligelse af Regeringens Stilling undtagen derigennem, at man misbilliger, at Regeringen opfylder Løven.

Ordføreren for Forespørgerne (A. Thomsen). Naar det ærede Medlem for Odense Amts 1ste Valgkreds (Scavenius) udtalte, at den motiverede Dagsorden indeholder ikke blot en Misbilligelse af Regeringens Handlemaade i Henhold til Landkommunalloven af 1867, men ogsaa en Misbilligelse over for den bestaaende Lov, tror jeg, at dette er en stor Misforstaaelse; thi det er ikke Meningen at misbillige Løven. Man kan ganske vist have noget imod Landkommunalloven i enkelte Punkter, men hvad der her foreligger, er ikke en Misbilligelse af Landkommunalloven af 1867, men en Misbilligelse af den Maade, hvorpaa Indenrigsministeren gør Anvendelse af denne Lovs § 1. § 1 siger ganske vist ikke, at en Deling af Landkommunerne skal finde Sted, naar Sogneraad og Amtsraad derom ere enige. Det er ogsaa for en Del overladt til Indenrigsministerens

Skøn, men naar Folketinget finder, at Indenrigsministeren i denne Henseende skønner i en anden Retning, end Folketinget ønsker, synes jeg ogsaa det er berettiget, at Folketinget misbilliger den Anvendelse, som Indenrigsministeren gør af Landkommunalloven af 1867. Hvad i øvrigt angaar Spørgsmaalet om, hvorvidt store Kommuner ere at foretrække for smaa, maa der dog vistnok være en Begrænsning, thi ellers maatte Idealet jo være at faa hele Landet omdannet til en stor Kommune, men jeg tror dog ikke, der er nogen, der vil tænke paa at gaa saa vidt. Men vil man ikke gaa saa vidt, maa der selvfølgelig være en Begrænsning, og saa bør vi have at vide af dem, der indtage denne Stilling, hvor de da tro, at en passende Grænse maa drages. Jeg tilraader fremdeles det høje Ting at vedtage Dagsordenen.

Da ikke flere begærede Ordet, sluttedes Forhandlingen.

Formanden (Sofus Høgsbro): Forslaget til den motiverede Dagsorden lyder altsaa saaledes:

Idet Folketinget udtaler:

at en Deling af Landkommuner som Regel bør finde Sted, naar vedkommende kommunale Raad har anbefalet Andragendet derom, og

at det derfor misbilliger Indenrigsministerens afvisende Holdning over for saadanne Andragender,

gaar Tinget over til den næste Sag paa Dagsordenen.

Den motiverede Dagsorden (se ovenfor) blev, som nedenstaaende Liste viser, ved et af Bønløkke, J. C. Christensen, Frederiksen, Guldbrandsen, Mølgaard-Nielsen, A. Nielsen, Ovesen, L. Rasmussen, Rosager, E. Sørensen, S. Sørensen og A. Thomsen begæret Navneopraab

vedtaget med 56 Stemmer mod 8 (13 stemte ikke, og 36 vare fraværende).